

בתறוועה [שהיא ראש המשנה]. והוא שכתוב עליה "סבתרוועה", שנאמר בו לא הביט און ביעקב ולא ראה עצם בישראלי יהו"ה אלהי"ו עמו ותרועת מלך בו, הרי לך שתרוועה היא ביעקב, ונאמר בו עליה אליהם בתרועה, יהו"ה בקול שופר עוללה. תקעו בחדרש שופר זו תקיעה, וזה חדרש שמתפסה כלבנה. הפלכיות מצד הפלכו, שהוא זה שמי, שם הקדוש ברוך הוא נודע למלאך על כל הארץ, ובזה הוא הפלך הקדוש, הפלך המפטט מצד השמאלי, מלך על כל הארץ אלהי"ם, וזה הלב לשמאלי הפלכות. זכרונות, זכור לזכר, וזה המכ לימיין, ושם זכרונות. שופרות זה קנה שהוא זכרונות. שופר, ומשם יוצא קול השופר, שהוא העמוד האמצעי, והוא

יהו"ה, במתחבל ובגוף. ופרשוח בעלי המשנה, שאין פותחין בו מעשרה מלכיות ומעשרה זכרונות ומעשרה שופרות, זה י"ד ה"א וא"ז ה"א י"ד ה"ז וא"ז ה"ז. מלכיות - ומלך אפה הוא יהו"ה אלהני"ז, זכרונות - אפה זוכר, זכרנו לחימים, שופרות - תקע בשופר גדור.

יעוד, תקעו בחדרש שופר בפסה ליום חגנו, מה זה בפסה? זו שכינה תחתונה, ובזה בנתנו לחיים, שהיא כתיבה מצד הימין ומצד השמאלי, ומשום שנאחז בו, הזכיר פעמים כתיבה שהיא דעליזה דחתוננו (האם החתונת הדיא מצד השמאלי). בפסה, באותו שנאמר בו במקסה מפק אל פריך, בנתנו לחיים הוא בכתוב הזה, והמקtab מעשה אלהי"ם הפה והמקtab מפק אל פריך, מה זה חרוטות? זו ה', שנאמר בה וקראותם דרור באץ,

ראש השנה הוא דכתב (תהלים מו) עליה אלהי"ם בתרוועה), דאתמר ביה (במדבר כג כא) לא הביט און ביעקב ולא ראה עצם בישראלי יהו"ה אלהי"ו עמו ותרועת מלך בו, הרי לך שתרוועה איה ביעקב, ואתמר ביה עליה אלהי"ם בתרוועה, יהו"ה בקול שופר סליק. תקעו בחדרש שופר (תהלים פא ד) דא תקעה, ודא ירחא דסירה אתפסיא, מלכיות מسطרא דמלכיות דאייה זה שמי (שמות ג טו). דתמן קוידשא בריך הוא אשתחומדע למלאך על כל הארץ, ובזה איה המלך הקדוש המלאך המפטט מלכיא דשלא, מלך על כל הארץ אלהי"ם, ודא לבא לשמאלא מלכות, זכרונות זכור לזכר ודא מוחא לימנא ותמן זכרונות, שופרות דא קנה דאייה שופר, ומתמן נפיק קול השופר דאייה עמודא דאמצעיתא, ואיה יהו"ה.

במוחא בלבא בגופא.

ואוקמודז מאירי מתניתין, דלית פוחתין ביה מעשרה מלכיות ומעשרה זכרונות ומעשרה שופרות, דא י"ד ה"א וא"ז ה"א (נ"א י"ד ה"ז וא"ז ה"ז). מלכיות ותמלוה אטה הוא יהו"ה אלהני"ז, זכרונות אטה זכר זכרנו לחמים, שופרות תקע בשופר גדור.

ועד תקעו בחדרש שופר בפסה ליום חגנו, מיי בפסה דא שכינטא תפאה, ובזה בנתנו לחיים, דאייה כתיבה מسطרא דימנא ומسطרא דשלא, ובגין דatatad ביה אדר pier זמניין כתיבה (נ"א דאייה דעלאה י"ה תפאה), (נ"א אמא תפאה מسطרא דשלא איה) בפסה בה הוא דאתמר ביה במקוסה מפק אל פריך, בנתנו לחיים איה בקריא דא (שמות לב) ותלחות מעשה אלהי"ם הפה והמקtab מפק אלהי"ם הוא חרוט על הלחות (שמות לב טז). מיי חרוט דא

דרור היא מרות, ו"הלחת" הם ר'ה, לבן ורבתה, והם מעשה אלהים, שהיא האם בעלינה, המעשה הוא בשתי ימים ששם עשרה, ומקבב אלהים בשתי ימים שם קתiba, והיא מרות על הלחת, יד כותבת ייד חותמת, והיא יד הגודלה אמר שגאמר בה וירא ישראל את יד הגדרה, ושנית יד החזקה, וזה שפטוב וביד חזקה וכו', וסוד הדבר יהו"ה י"ד יהונינו, יהונינו י"ד הגודלה. כozo במוכס"ז כozo. י"ד החזקה, והם, יד עליונה מצד תימין, יד מחתונה מצד שמאל, והכל כ"ח פרקים, שנאמר בהם ועטה יגדל נא פח אדני, וזה כממעשיו הגיד לעמו, כממעשה בראשית.

וועוד, יש י"ד שנקראת יד רמה, וזה יהו"ה י"ד ה"א וא"ו ה"א, ויש יד שניה לקובלה, וזה אהיה אל"ף ה"א י"ד ה"א, וזה כ"ח. בזמן שחתאו ישראל, הסתלק הכהן זהה מהם, ונאמר בהם וילכו בלא כמ לפני רוזף.

ובמלחאים כתבי"ל הממנה על הפתיחה, החמי"ל על התחימה. כתבי"ל בפת"ב אל"י, אל"י הוא אם בחשבון, זה אליו ואנו הוו, כתוב - כי פתר, ת' תורה, ב' ברכה, והכל האם העליונה, היא כתר בראש כל צדיק, והיא תורה יהו"ה תמיימה, והיא ברכת יהו"ה היא תעשייר. החמי"ל מצד היא תעשייר. החמי"ל מצד התחימה, ושניהם חיים. חכמה, שבתו התחימה תמייה בעלה, האם העליונה עז הרים היא למוחזיקם בה, ושניהם למן ולשמאן.

יב) התחימה תמייה בעלה, אימא עלאה עז חיים היא למוחזיקם בה (משל ג' ח). ותרוייה לימנא ושמאן.

ה', דאמבר בה (ויראה כי) וקראותם דרור הארץ, דרור איה מרות, ו"הלו"ת איןון ו"ה ברא וברטא, ואיןון מעשה אלהים דאיה אימא עלאה, מעשה איה בתרין ידין דמן עשרה, ומקבב אלהים בתרין ידין (דף ט ע"א) דמן עשרה, כתיבה, ואיה מרות על הלחת, יד כותבת ייד חותמת, יד החזקה דאמבר בה (שםות יד לא) וירא ישראל את יד הגודלה, ותניינא יד החזקה בקדא הוא דכטיב (דברים ז לו) וביד חזקה וכו', וריז דמלה יהו"ה אלהינו י"ד החזקה, ואיןון, יד עלאה מסטרא דימינא, יד תפאה מסטרא דשמאן, וככלא כ"ח פרקין, דאמבר בהוז (במדבר י"ז) ועטה יגדל נא כמ אדני", ועטה יגדל נא כמ אדני", וקדא כמ מעשיו הגיד לעמו (תהלים קיא). כמ מעשה בראשית. וועוד אית י"ד דאתקרי יד רמה, וקדא יהו"ה י"ד ה"א וא"ו ה"א, ואית יד תניינא לקובלה וקדא אהיה אל"ף ה"א י"ד ה"א, וקדא כ"ח, בזמנא דחабוי ישראל אסתלק הא כח מניהו ואמר בהוז (איכה א ז) וילכו בלא כח לפני רוזף.

ובמלחאים כתבי"ל ממנא על הפתיחה, החמי"ל על התחימה, כתבי"ל בפת"ב אל"י, אל"י איה אם בחושבן, זה אליו ואנו הוו (שמות טו ט). בפת"ב כי פתר ת' תורה ב' ברכה, וככלא אימא עלאה, איה פתר בראש כל צדיק, ואיה תורה יהו"ה תמיימה (תהלים יט ח). ואיה ברכת יהו"ה היא תעשייר (משל י כב). החמי"ל מסטרא דחכמה, ותרוייה חיים, חכמה דכטיב (קהלת ז י). התחימה תמייה בעלה, אימא עלאה עז חיים היא למוחזיקם בה (משל ג' ח).